

ganjem kaj dokazati zamore. Kmali v prvih versticah se vidi, da jih je plitva glava pisala, Gotovo je tudi ono čertje pisatelja bolj ognjusilo kakor mene. Le škoda, da se „Narodne Novine“ tako malo na Slovenskem berejo, da bi se bar tudi gori vedlo, kako tukaj nekteri o jugoslovanski kniževnosti in njenih zadevah mislijo in sodijo.

Iz Železnikov 7. aprila. Te dni mi je v roke došel zadnji list lanskega „Neven-a“, v katerem se nahaja med drugim tudi popis „Bohinske doline in bledskega jezera“.

Ker je pisatelj gosp. M. v družbi še treh družih tovaršev v ravno imenovane kraje skoz našo selsko dolino potoval, in jo tudi nekoliko natanjčnije popisuje, je že naravno, da se je, prebiraje sostavek, koj pri prvih versticah posebna znatiželjnost v mojem sercu prebudila; saj vsak domorodec rad sliši, kako se drugod sodi od njegove domovine. — Veliko lepega in res mikavnega gosp. M. v „Neven-u“ svojim bravcem o lepoti Gorenskega pripoveduje, al marsikaj nahajamo tudi v omenjenem popisu, kar se z resnico nikakor ne sklada. To in uno bi lahko omenil, pa ostanem le pri svojem rojstnem kraju — pri Železnikih, od ktere ga gosp. M. tudi nekoliko govori.

Da Železniki niso vas, kakor so v popisu imenovani, ampak terg, naj bode rečeno le memo gredé; — da pa Železnike za nekdanjo nemško naselbino prekerstiti hoče, kjer tudi resnično še dandanašnje delavci po fužinah „s kojih malo ne sve selo zastoji, večinom njemački govoré“, ta, dragi gospodine M., je bosa kakor je dolga in široka. Persti na dveh rokah so zadostni, prešteti tukajšne delavce, ki kake besede nemški kramljati znajo; zakaj razun dveh oséb so vsi ostali terdi Slovenci. Če gosp. M. od Železnikov kaj natanjčnega zvediti hoče, naj vzame v roke „Novice“ leta 1855, liste 9—12; ondi razločno lahko bere, kdo so bili prvi tukajšni stanovniki. Tudi je gosp. M. napáčno vidil, ako je vidil tū razun žebljev še mnogoverstno drugo orodje: krampe, matike itd. izdelovati. Tudi gostivnice, v kateri je gosp. M. s svojimi tovarši obedoval, nekoliko omeni — pa kaj rečem, le omeni! — celo peresa Homer-ovega ali Walter Scott-ovega siželi, da bi kosilo vredno popisal. Ker pa mu to ni dano, pové le „kako je „sve liepo, čisto i dobro priredjeno bilo“ (mislil bi človek, da gosp. M. tukaj ironiško govori, pa, ako bi mu snaga res ne bila po volji bila, gotovo oštirju bi ne bil prizanesel kakor tudi unemu v Bohinski Bistrici: ni, ki mu je predložil „hrdjavi objed“) al račun — ta mu ni bil po volji. Kako in po kaki ceni se tukaj po gostivnicah jedila zarajtujejo, ne vém, in toraj o tej zadevi nočem naših gostinčarjev pod krilo svoje jemati, akoravno bi menda skoraj lahko terdil, da ne rabijo krede prenapeto. V nikolikšen dokaz tega naj vendar bode, da smo tukaj poslednje leta, ko je vse zlo drago bilo, dobre Metliške, Samoborske in Jastroberske vina po 24, k večem po 28 kr. bokal pili, v tem, ko se spomnim, da sem v Zagrebu in Karlóvcu, — kjer jim tako rekoč „rujno vince neposredno od grozda v čašice i kupice kapljá“ — ne dosti boljšega vina po enaki ceni pil. Ako je pa želel gosp. M. v Železnikih tako „patriarkalne gostoljubnosti, kakor v jutro v „nekoj liepoj i čisto kuči seoskoj“, sem mu porok, da bi bil tudi tukaj marsikje dobro postrežen, samo prašati bi bil mogel po taki hiši ne pa po „kerčmi, koja je najbolja.“ — In še nekaj. Gosp. M. in njegovi tovarši so bili tudi, kakor se čuti, izverstni pevci, ker pravi, da „ko njihova pesma kod čaše veselo zaorí (zadoní), u taj čas nalježe svjětina (ljudstvo) u kuču i okolo kerčme“. Rad dam veljati, da so popotni gospodje umetni pevci bili, — al kdor naše Gorence in njih lepo petje pozná, mi gotovo ne bo tajil, da po celem Gorenskem krepko in dobro ubrano petje ni ravno bela vrana. Kdor tega ne veruje, naj pride o večerih po vaseh fante poslušat; bo zvedil kmalo, je to li res ali ne. Kar pa človek mnogokrat sliši, za tem gotovo ne bo s toliko lakotjo kopernel, da bi še ptujcem pri obedu ne dal

mirú! Vso hvalo poslednjič (kar našo bližnjo okolico zadeva) daje gosp. M. romantični ožini pri pokritem mostu pod Sušo; — od kod pa si je ime „Sladenim“ izposodil, s katerim to okolico imenuje, res ne vém uganiti. Ta lepi kraj sem že stokrat vidil in imenovati čul „pri pokritem mostu“; „Sladenim“ pa zdaj prvičkrat v svojem življenji!

Še marsikaj, kakor sem v začetku rekel, bi lahko v imenovanem sostavku podčertal, pa naj bo toliko dosti. — Gotovo radi imamo, če se naša domovina pogostoma ob-
skuje, — al če kdo potem kaj o nji piše, drago bi nam bilo, da pové, kar je, in ne kar ni. Vsak človek ima rad svojo lastnino. — Toliko v porazumljenje, drugač pa brez zamere!

J. Levičnik.

Iz Ljubljane 8. aprila. Letošnja rekrutba se bliža koncu in v tem času navadno ukanje čedalje bolj potihuje. Tudi ljubljanski magistrat je mestu določenih 40 dal v vojake; med temi je 28 domačih prostovoljno stopilo v vojaški stan, 7 domačih, ki so brez dela postopali, je magistrat dal v vojake, 3 je srečka zadela; 2 pa sta brez potnega lista asentirana bila, med kterimi je le eden bil Krajec, drugi pa ne. Iz tega se očitno vidi, kako bosa je tista govorica, ki se sem ter tje sliši, da namesto Ljubljancanov morajo drugi iz krajskih kantonov v vojaščini služiti!

Novičar iz raznih krajev.

Iz vsega se kaže, da se bo železnica med Ljubljano in Terstom kmali odperla. Začasni kolodvor ali „panof“ v Terstu, prav lično izdelan, že čaka hlaponov ali „lukamatijev“ iz Ljubljane, in veliki magazini za blago se eden za drugim vzdigujejo od tal. Ravno je tudi upravno vodstvo cesárske južne železnice oklicalo, da za pohišno opravo, orodje itd. se bo potrebovalo mnogo mizarskih, tesar-
skih, sodarskih, kolarskih, kleparskih (klanfarskih) in zvonarskih reči, decimalskih vag, priprav za gasivnice, posteljne in druge oprave. Kdor misli eno ali drugo prevzeti, ima pismeno svojo ponudbo (Offert) do 20. t. m. opoldne do 12. ure na Dunaj imenovanemu vodstvu oglasiti; da pa poprej zvé vse natanko: kaj se bo potrebovalo in kako naj gré v Gradcu k ces. „Material-Depot“, v Ljubljani k ces. „Ingenieur-Sektion“, v Terstu pa k ces. „Bauleitung der südlichen Staatseisenbahn“. Oddalo se bo vse po pismenih ponudbah. — Učitelji ljudskih šol po kmetih bojo po več krajih oprosteni cerkovniške (mežnarske) službe, pa ne povsod, ker bi jim to okrajšalo preveč dohodkov. Tako šolski nadzornik na Ogerskem gosp. M. Haas piše v „Tan. Lapok.“, da več sosesk na Ogerskem je tako revnih, da ne morejo učitelja in cerkovnika posebej plačevati; tako na priliko, so tam učitelji, ki za cerkveno opravilo 80 do 100 veder vina, precej reži, prosa, prediva, leče, jajc, kuretine, klobas, kruha, včasih tudi kaj dnarja dobivajo; težko bi bilo, učitelju te dohodke po drugi poti nadomestiti. — Najstareji učenec gimnazijalnih (latinskih) šol je letos v 1. gimn. razredu v Tropavi; 32 let star Štajar je, bil je dosedaj zidar; goreča želja do duhovskega stanú ga je peljala letos v šolo. — V politiki je precej tiho. Na Angležkem volijo še poslance; v Parizu zapirajo še deležnike tiste zarote, ki je hotla Napoleonu po življenji streči; škofa Moulinskega je obsodilo francosko starožinstvo, kakor pravi, zavolj krive rabe njegove oblasti; prusko-švajcarska pravda še visi; nad Černogoro so še zmiraj vlačijo črni oblaki; nad Kitajce se pripravlja še večja sila Angležev; mati-carinja rusovska se je iz Nice preselila v Rim; za velikega kneza Konstantina se delajo v Parizu slovesne priprave, da nikoli še takih ni bilo; v Moldavi in Valahii še ni angležka vlada svojih misel razodela za ali zoper zedinjenje, — to je ob kratkem vse, kar so na dolgih polah poslednje dni novičili politikarji.